

Madonas dekanāta – Alūksnes, Cēsaines,
Ērgļu, Gulbenes, Jaunkalsnavas, Lubānas,
Madonas, Pļaviņu Romas katoļu draudžu –
izdevums

2020
Oktobris

*“Ap mums ir
tik liels liecinieku
mākonis,
tāpēc dosimies
ar pacietību
mums priekšā
stāvošajā sacīkstē,
nolikdami katru
smagumu
un grēku, kas
mums piekēries.”
(Ebr 12,1)*

Kāpt kalnā

ŠĪ LAIKA IZAICINĀJUMI

Pirmajā novembrī svinēsim Visu svēto dienu. Šie svētki liek aizdomāties, ka gada garumā nespējam pat pieminēt visus svētos, ko katoliskā Baznīca par tādiem ir atzinusi. Kanonizācijas process ir ilgs un sarežģīts, tajā tiek izpēti ta visa cilvēka dzīve. Un cik vēl ir svēto, kas nav kanonizēti!? To zina tikai Dievs. Ļoti iespējams, ka šodienas svētos esam sastapuši savā dzīvē. Varbūt viņus pazinām kā vecmammā, vec-tēvus, darba kolēģus... Svētums nav izredzēto statuss, bet katra cilvēka aicinājums. Un sasniegt to var tikai caur krustu. Jēzus saka: „Un, kas savu krustu neuzņemas un Man neseko, tas Manis nav vērts.” (Mt 10,38)

Kā viens no lieliskiem svēto piemēriem ir pāvests Jānis Pāvils II. Šogad svinam viņa 100. gadu jubileju. Svēto pāvestu atceramies kā dialoga cilvēku. Viņš bija dziļas lūgšanas cilvēks. Otrkārt, Jānis Pāvils II atmiņā paliks kā tuvākmīlestības paraugs. Tomēr viņš nepiedzima svēts. Lai šodien par tādu viņu atzītu, Karolam Voiti-lam vajadzēja pieņemt savu krustu – sarežģīto laikmetu un izdzīvot to kopā ar Kristu. Daudzi no mums neesam piedzīvojuši 1. un 2. pasaules karu. Arī komunisma ideoloģija mūs skāra mazāk, bet tas nenozīmē, ka dzīvojam laikmetā bez izaicinājumiem. Vēl vairāk. Ja tolaik ienaidnieks bija skaidri saskatāms, šodien tas ir apslēpts. Dzīvojam materiālisma laikmetā, kur garīgā dimensija no tikumiski pilnīga jeb svēta cilvēka tiek pazemināta līdz cilvēkam – patērētājam. Šī laika galvenais mērķis ir komfortabla, ma-

teriāli nodrošināta dzīve. Pats par sevi komforts nav slikta lieta, bet tikai tad, ja cilvēkos ir izkopti tikumi. Pasaulīgais gars nemanot pārveido vērtību uztveri. Mūsu izaicinājums ir saglabāt Kristus mācību un to neatšķaidīt ar pasaulīgo garu, jo pestīšana nāk caur upuri pie krusta.

Viens no šodienas izaicinājumiem ir *kovida* vīruss. Ne tikai sabiedrībā, bet arī Baznīcā cilvēki ir apjukusi. Garīgā dzīve šķiet apdraudēta, jo ierobežota ir dievkalpojumu apmeklēšana. Tomēr kas liedz Svēto Misi apmeklēt darba dienās? Kas liedz sazināties ar priesteri un pieteikt grēksūdzi individuāli?

Sabiedrība aktīvi diskutē par sejas masku lietderīgumu. Lai profesionāli sagatavoti cilvēki diskutē, bet cilvēkiem,

kas nav studējuši medicīnu, tas nūdien nav jādara. Izkopsim paklausības tikumu! Caur to mācīsimies pajauties uz Dievu. Dievs ir brīnišķi radījis cilvēku ar aizsardzības mehānismu, ko saucam par imūnsistēmu. Svaigs gaiss, kustīgs dzīvesveids un vitamīnu lietošana ir tikai daži no aizsardzības mehānisma stiprinātājiem. Meklēsim veidu, kā padziļināt savu garīgo dzīvi. Lasīsim garīgo literatūru, viens otru atbalstīsim ar kalpošanu, uzturēsim saziņu ar draudzes pāvestu, vajadzības gadījumā lūgšim viņa palīdzību, veidosim mājas lūgšanu grupiņas.

Lai Dievs mūs svētī un caur šī laikmeta izaicinājumiem dara mūs svētus! Mīliet Dievu, savu tuvāko un sevi, tad jūs iemantosiet mūžīgo dzīvi.

Priesteris Ingars Stepkāns

ATCERĒSIMIES MIRUŠO PIEMIŅAS DIENU

2. novembrī, kad Baznīca īpašā veidā atceras mirušos, arī mēs esam aicināti apmeklēt savus aizgājējus, uzspodrināt viņu piemiņu gan ārēji, gan iekšēji – garīgi. Varam lūgt priesteri pasvētīt kapu vietu, pieminekli vai krustu, kā arī ziedus, svecītes, ko liksim uz kapa.

Vai pasvētīta kapa vieta būs skaistāka par nepasvētītu? Vai pasvētīta svecīte degs ilgāk un spožāk par parastu? Visticamāk, ka nē, bet par ko gan ticībā varam būt droši – svētot kādu vietu vai lietu, tā īpašā veidā tiek veltīta Dievam un sekmē garīgo labumu īstenošanos.

Vēl gribas vaicāt – kāpēc gan lūgties par mirušajiem? Atbildi uz šo jautājumu veido trīs faktori, proti, ticība, mīlestība un neziņa.

Ticība cilvēka dvēseles nemirstībai, tam, ka arī pēc fiziskās nāves cilvēks turpina „just”. Ticība Elles, Šķīstītavas un Paradīzes esamībai. Mīlestība, kas vēlas, lai aizgājējam nav jācieš, bet viņš var piedzīvot svētlaimi Paradīzē. Neziņa, vai aizgājējs jau priecājas Paradīzē vai viņam vēl jāgandara Šķīstītavā.

Apzinoties, ka dvēsele turpina „just” citā – garīgā realitātē, būtu jānoskaidro, kas notiek ar cilvēka miesu? Svētajos Rakstos lasām: „Sava vaigā sviedros tev būs maizi ēst, līdz kamēr tu atkal atgriezies pie zemes, jo no tās tu esi ņemts: jo tu esi pīšļi, un pie pīšļiem tev atkal būs atgriezties.” (1. Mozus 3,19)

JAUNI NOMINĀTI PRIESTERIEM

Rīgas arhibīskaps metropolīts Zbig-nevs Stankevičs izsniedz jaunus nominātus vairākiem priesteriem, kas kalpo Rīgas arhidiecēzē.

Līdzšinējais Latvijas Starpdiecēžu augstākā garīgā semināra garīgais tēvs priesteris Arnis Maziļevskis kalpošanu turpinās Suntažu, Lēdmanes un Ērgļu ka-

Teoloģiskā izpratnē cilvēks ir dvēseles un miesas vienība, miesa nav tikai kāda ārēja čaula, ko uz laiku lietot, tad no tās atbrīvojies un nekad to vairs „neuzvilkt”. Miesas un dvēseles vienībā cilvēks ir tas, kas viņš ir, – persona. Tāpēc Baznīca aicina arī mirušā miesai veltīt zināmu cieņu, kas praktiski izpaužas kā kristīgā apbedīšana un „kapu kultūra”. Tradicionāli mirušais cilvēks tiek guldīts zemes klēpi bērū ceremonijas laikā, ko vada garīdznieks un kurā piedalās pavadītāji. Vēlāk kaps tiek labiekārtots, uzstādīts piemineklis, ierīkoti apstādījumi utml. Un kapa tiek likti ziedi un svecītes. Baznīca akcentē, ka šim ārējām darbībām jāsimbolizē garīgā aprūpe, kas turpinās, proti, lūgšanas par mirušo, gavēnis, Svētās Mises upuri u.c. Tā ir ārēja zīme, ka šis aizgājējs nav aizmirsts. Kapu varam uzlūkot arī kā vietu, kur, balstoties ticībā mirušo augšāmcelšanai, aizgājējs piecelsies no mirušajiem un ceram un lūdzam, lai pieceltos mūžīgajai dzīvei Debesu valstībā. Tāpēc arī šo *sūpuli* varam skaisti iekārtot. „Ja tad par Kristu sludina, ka Viņš ir augšāmcelies no miroņiem, kā tad daži jūsu starpā saka, ka neesot miroņu augšāmcelšanās? Ja nav miroņu augšāmcelšanās, tad arī Kristus nav augšāmcelies. Un, ja Kristus nav augšāmcelies, tad veltīga ir mūsu sludināšana un arī veltīga jūsu ticība.” (1. Kor 15,12-14)

Dāvis Ozoliņš

toļu draudzē. Viņa dzīvesvieta būs Suntažos. Savukārt Garīgajā seminārā kā garīgais tēvs turpmāk kalpos Liepājas diecēzes priesteris Toms Priedoliņš. Priesteris Pēteris Alusiks turpinās kalpot kā pāvests Pļaviņu, Kokneses un Jaunkalsnavas draudzē, izņemot Ērgļu draudzi, kur turpmāk kalpos priesteris Arnis Maziļevskis.

JĒZUS ŠAUSTĪŠANA IZGAISMO MANA ĶERMEŅA CIENŪ

Dārgie Kristū, svētceļotāji ceļā uz Debesīm! Evaņģēlijos nav minēts Jēzus šaustīšanas izvērsts apraksts. Tomēr "izlasīt" vairāk par neaptveramo šaustīšanas noslēpumu var vienā no svētīgākajām Jēzus ciešanu ikonām – tā sauktajā **Turīnas liķautā**. Ticīgā tauta ar daudzu pētnieku un zinātnieku palīdzību tajā atrod milzu pamācību par Jēzus ciešanu norisi un tās smagumu. Lasot žurnāla "Mīliet viens otru" poļu izdevumu (2017. gada 10. aprīlis), var konstatēt dažus faktus, kas pārliecina par to, **cik liela ir Dieva mīlestība uz katru no mums**, un kas izpaudās caur Jēzus ciešanām šaustīšanas laikā. Dievs to bija paredzējis, caur pravieti sakot: "Savu muguru es pagriezu tiem, kas mani sita, un savu vaigu tiem, kas raustīja un plēsa manu bārdū." (Is 50,6) Raksts atklāj, ka šaustīšanas pēdas bija redzamas uz visu Jēzus ķermeni, pat dibenu. Tas nozīmē, ka mūsu Pestītāju šaustīja pilnīgi kailu. Šaustīšana tika veikta ar moku rīku, ko sauca "flagrum". Tās nebija vienkāršas pātagas, darinātas no kādām šņorēm, tās nebija nūjas, bet ādas siksnas (parasti trīs), kuru galos bija metāla gabali. Sišanas laikā tie rāva šaustītā ķermeņa daļas un tādējādi radīja neaptveramas ciešanas. Ši iemesla dēļ sodītie noziedznieki dažkārt mira jau šaustīšanas laikā, nerunājot par priekšā stāvošo sišanu krustā.

Pētot Turīnas liķautu, var saskaitīt 120(!!!) sitienu brūces. Jādomā, ka šāds daudzums izriet no tā, ka Pilāts gribēja Jēzu atbrīvot: "...es Viņu sodīšu un atbrīvošu" (Lk 23,16), bet kareivji šo spriedumu varēja izmantot kā soda izpildīšanas vienīgo izpausmi, nebremzējot savu vardarbību un nežēlīgumu. Piebildīsim, ka

jūdu likums paredzēja šaustīt līdz 40 sitieniem (sal.: At 25,3; 2 Kor 11,24), tomēr romieši, kas mocīja Kristu, šādu ierobežojumu nepazina.

Svētīgās drānas – liķauts – liecina arī par to, ka Jēzus rokas bija piesietas pie kāda staba un Viņš bija mazliet noliecies – sitieni krita ne tikai uz Viņa pleciem, bet ievainoja arī viņa krūtis, vēdera daļu, gūžas un stilbus – gan no labās, gan kreisās puses.

Jau sitienu skaitlis dažos cilvēkos var izraisīt lielu jūtu savīļojumu, ja ne ģiboni, kur nu, ja mēs pilnībā apzināmies, kādas ciešanas baudīja nevainīgais Dieva Jērs. Bet jāuzsver – tas ved ne tikai pie ciešanu briesmu apbrīna, bet arī pie apziņas, **cik dārga ir cilvēka dvēseles un miesas atpirkšana no grēkiem un cik Dieva acis dārgs ir cilvēks**.

Sirdī dziļi izjutīsim vārdus no sv. Jāņa vēstules, kas to tik skaisti komentē: "Tanī atklājas Dieva mīlestība mūsos, ka Dievs atsūtīja savu vienpiedzimušo Dēlu pasaulē, lai mēs dzīvotu caur Viņu. Tanī pastāv mīlestība, ka nevis mēs esam milējuši Dievu, bet gan Viņš mūs pirmāk milēja un sūtīja savu Dēlu gandarīšanai par mūsu grēkiem." (1 J 4,9-10)

Bet tas nav viss. Balstoties uz klostermāsu sv. Faustīnes teikto "Dienasgrāmatās" (nr. 445), varam atrast atziņu, ka **Jēzus šaustīšana ir ipaša samaksa par cilvēka ķermeņa cieņas atjaunošanu un tās pestīšanu**. "...es ieraudzīju Kungu, piesietu pie staba, izgērbtu, un tūlīt sākās šaustīšana. Es ieraudzīju četrus viriešus, kuri pārmaiņus ar pletnēm sita Kungu Jēzu. Mana sirds pamira, raugoties šajās ciešanās; tad Kungs teica man: "Es ciešu vēl lielākas mokas nekā tās, ko tu redzi." Un Jēzus Jāva man saprast, par kādiem

grēkiem Viņš ir nodots šaustīšanai – tie ir grēki pret šķīstību. Ak, cik briesmīgi Jēzus cieta šaustīšanā! Te Jēzus man teica: "Paskaties un redzi, kādā stāvoklī ir cilvēce." Un tad es ieraudzīju vēl ko briesmīgu: bendes atkāpās no Kunga un šaustīšanu sāka citi cilvēki, kuri paķēra pletnes un sāka nežēlīgi sist Kungu. To vidū bija priesteri, mūki, mūķenes un augstākie Baznīcas hierarhi, kas mani ļoti pārsteidza, bija arī pasaules cilvēki, dažādu vecumu un kārtu; viņi visi izgāza savas dusmas uz nevainīgo Jēzu. To redzot, mana sirds sāka it kā mirt; kad bendes Viņu šaustīja, Jēzus klusēja un skatījās tālumā, bet kad Viņu šaustīja dvēseles, kuras es minēju, Jēzus aizvēra acis un no Viņa Sirds izrāvās kluss, bet šausmīgi sāpīgs vaids. Un Kungs Jāva man vispusīgi iepazīt Jēzu un šo nepateicīgo dvēseļu naida smagumu: "Redzi. Šīs mokas ir lielākas nekā mana nāve.""

Ir tik svarīgi apzināties cilvēka ķermeņa godīgumu laikā, kad pieaugusi tā izmantošana bez laulības un mīlestības, uztverot ķermeni kā kādu seksuālu priekšmetu. Bez atvērtības dzīvībai, kuras dēļ Dievs bija paredzējis šo dāvanu (sal. Rad 1,27-28!). Dzīvojam laikā, kad izvirtībā un grēkā (caur filmām, reklāmām, kas pieblīvētas ar kailumu, brīvu pornogrāfijas pieejamību bērniem un jauniešiem) tiek ievestas paaudzes. Visu pārspēj pieaugušo izveidotas ieļaušanas programmas skolās, kas māca pierast pie masturbācijas vai homoseksuālisma izpausmēm. Tas ir tik "brēcoši" un aktuāli arī tādēļ, ka redzama nopietna ķermeņa nenovērtēšana, cilvēki to "labo" pa savam, piemēram, caurdur un griež (ausis, mēli), tetovē, maina matu, acu krāsu, liek implantus. Tas notiek it kā nemaz neatceroties, ka Dievs mūs radījis ļoti skaistus un cieņas pilnus, jo sevī, tai skaitā savā ķermenī, nesam Dieva skaistuma attēlu: "Un Dievs radīja cilvēku pēc Sava tēla, pēc Dieva tēla Viņš to radīja, viriēti un sievieti Viņš

radīja." (Rad 1,27) No vienas puses nav izbrīna, jo tas izriet no šodien pamanāmā ticības trūkuma un grēka. Pat daudzi kristieši tetovēšanā vairs neredz grēka draudus. Bet par ko tad rakstīja sv. Pāvils?!? Vairākkārt apustulis skaidroja, ka cilvēka ķermenis ir Dieva svētnīca un tam jāpauž Dieva gods, nevis jākalpo izvirtībai vai elkdievībai. Cilvēka ķermeņa gods ir pārāk liels, lai to atpazītu ar pieminētajām lietām. Paklausīsimies: "Vai nezināt, ka jūs esat Dieva svētnīca un ka Dieva Gars mājō jūsos?" (1 Kor 3,16); "...jūs esat atpirkti par dārgu maksu. Pagodiniet un nesiet Dievu savā miesā!" (1 Kor 6,20) un "Bet kā sader Dieva svētnīca ar elkiem? Jo jūs esat dzīvā Dieva svētnīca..." (2 Kor 6,16)

Būsim Svētā Gara tempļi! Centīsimies saglabāt un izkopt to līdz mūžības sliekšnim!

Lai Dievs mūs svētī: †

Priesteris
Pāvils Kamola

Pāvils Kamola

SIRDS PAUGURS

Pamesto pauguru
sedza aizmirstības krūmi,
kas it nemaz nav degoši.

Ilgojos es un...

Vakar arī tava seja
bija pilnīgi aizaugusi
ar Ādama un levas baobabiem.

Raudāja mazais Princis un Lapsa.

Bet šodien tā mirdz
debesu sapņu varavīksnē
līdz visu Terēžu uzticēšanās aktam.

Priecājas eņģeļi un Samariete.

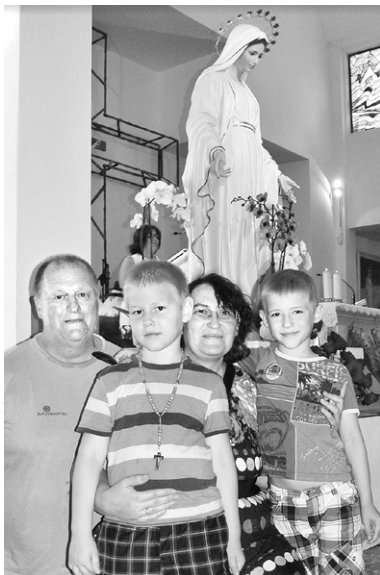

“LAI LŪGŠANA KĻŪST DZĪVES NEPIECIEŠAMĪBA”

Dzelzavietis Andrejs Jankovskis ir Gulbenes draudzes loceklis, viņa ģimenes dvīņupuikas šai baznīcā kalpo kā ministranti. Vairākus gadus Andrejs veica Dzelzavas pagasta pārvaldes vadītāja pienākumus, šobrīd strādā par nekustamā īpašuma speciālistu Lazdonas pagasta pašvaldībā.

Aicinot uz sarunu, vispirms vēlējos uzzināt par Andreja ticības dzīvi – vai tā nāca organiski, caur vecākiem?

Esmu dzimis ticīgā ģimenē. Bērnībā tiku nokristīts, kopā ar vecākiem apmeklēju Daugavpils katoļu baznīcu, – apstiprina Andrejs Jankovskis. – Kad paaugos, padomju laika skolotāji uzmanīja baznīcā gājējus, bet vecāki teica, lai eju, un uz Misi gāju. Kādā brīdī sāku protestēt, no baznīcā iešanas atteicos, bet ticība jau palika – Dievs tur savā pavedienā ikvienu. Vēlāk dzīve bija grēkiem un kļūdām pārpilna, bet krīzes brīžos pie ticības atgriezās – Dievu atcerējās. Īstā atgriešanās notika deviņdesmitajos gados, pāvesta Jāņa Pāvila II vizītes laikā. Tas Latvijā vispār bija garīga uzplaukuma brīdis. Es pats uz tikšanos ar pāvestu nebiju, kaut Aglonas svētvieta man nav sveša – bērnībā bieži braucu ciemos pie krustmātes, kas dzīvoja apmēram deviņus kilometrus no Aglonas. Toreiz Dievmātes nozīmi nesapratu, bet, skatoties atpakaļ, labi redzams, ka vienmēr Viņa stāvējusi līdzās.

Jankovsku ģimene pateicības svētceļojumā uz Medžugorji.

Jaunības gados no ticības attālinājāties?

Dzīves vīlinājumi mani paņēma. Līdzās nebija personības, kas pamāca, un Dievs jau pieļauj izbaudīt visu līdz mielēm. Studēju Jelgavā, Lauksaimniecības akadēmijā, pēc izglītības esmu agronoms. Pie Dieva patiesībām esmu mēģinājis turēties, sirdsapziņas, taisnības un skaidrības izjūta mani bija, kaut dažādi ir gājis.

Jaunībā nebija sveša bohēma?

Visādi bija, par to varētu rakstīt memuārus, bet istā atgriešanās pie Dieva notika 2002. gada Pēterdienā pēc smagas autoavārijas. Pie stūres gan bija cits, un visi cietušie palikām dzīvi. Varu teikt – līdz avārijas brīdim dzīve bija miglaina, ne-

sakārtota, apkārt milzīgs juceklis. Dievs varbūt redzēja, ka varu būt noderīgs, un nepieļāva beigas. Kopš tā brīža dzīvi pakārtoju Viņam, Dievu noliku pirmajā vietā. Vērtību skala vēl vairāk pamainījās 2012. gadā, kad atradu savu garīgo tēvu. Mani neapmierināja līdzšinējās grēksūdzes, vēlējos izstāstīt visu, jo dzīvoju grēkā, nebiju laulājies. Pirmā ģimene bija izjukusi, no civilaulības ir meita, priecājos, ka ar viņas ģimeni uzturam labas attiecības.

Pats tobrīd dzīvoju ar citu sievieti, vēlāk – vēl citu, grimu grēkā un staigāju kā dzīvais mironis. Tad kāda “labā sirds” mani aizveda pie dziednieces. Kaut apkārt bija

svētbildes un tika skaitītas lūgšanas, varu teikt, ka nav tādas baltās maģijas... Tantiņa ieteica salaulāties, to arī izdarīju, bet tā bija kļūda. Šobrīd esmu veicis labojumu, šī laulība atzīta par nederīgu, bet process bija sarežģīts un ļoti sāpīgs.

Tagadējo sieviņu redzu kā Dievmātes dāvanu. Daudzkārt braucu uz Medžugorji, lūdzos par ģimenes dzīves sakārtošanu, un Dievmāte tam ļāva piepildīties. Arī mūsu dvīņupuikas ir Dievmātei izlūgti, to skaidri apzinās.

Teicāt, ka meklējāt garīgo vadību, vai varat padalīties par to?

Dievs mani saveda ar priesteri Andreju Trapučku, tieši viņš uzklausīja visu manu toreizējo dzīvesstāstu. Tas notika kristiešu nometnes laikā Atašienē, kad apzināti pieteicos priesteri pēc nometnes nogādāt Rēzeknē. Ceļā šosejai pāri vējš bija nogāzis koku, mēs atgriezāmies atpakaļ pēc zāga un ceļu atbrivojām. Priestera pieeja mani “paņēma”, un tā viņš kļuva mans garīgais tēvs. Dievs garīgo vadību dod tad, kad esi tam nobriedis – istajā laikā.

Kā savā garīgajā dzīvē jūtaties šobrīd?

Varu teikt, ka esmu Dievmātes milētis,

un labi apzinos – ja ar Dievu ikdienā dzīvoju, Viņš ir klātesošs un “strādā” nemitīgi. Dievs pieļauj arī nepatīkšanas, un cīņa, lai garīgā uguntiņa degtu, nereti ir smaga. Ļoti svarīga visā ir lūgšana, atvērtība Dievam, gatavība saņemt to, ko Viņš dod.

Katru dienu sāku un noslēdzu ar lūgšanu, dienas gaitā lūdzos vairākas Rožukrona daļas – tā kļuvusi mana nepieciešamība. Nodomā izsaku pateicību. Pateicību par braucieniem uz Medžugorji, par Maiju Vilmani, kura jau mūžībā, par ģimeni.

Esmu novērojis – tiklīdz cilvēks ir tuvāks Dievam, tā radi un draugi atkrīt – viņu acis kļūsti jocīgs. Sākumā to pārdzīvoju, bet tad pieņēmu – alkohols man bija kļuvis vienaldzīgs, pastāvīgās jautrības un tukšības – smags apgrūtinājums. Radās vēlme pievērsties Dieva Vārdam, bez tā vairs nevarēju elpot. Tāpat regulāri – vismaz divreiz mēnesī – praktizēju grēksūdzi, par svarīgu uzskatu adorāciju, kas Gulbenes baznīcā ir ik ceturtdienu. Dievam tad atdošu visu – problēmas, gandarījumu, Viņu pielūdzu un pateicos. Tā ir saruna ar Dievu, zāles par brīvu, ko cilvēki bieži neizmanto, bet kas ir tik nepieciešamas, lai pastāvētu un ietu uz priekšu.

Inese Elsiņa, foto no personīgā arhīva

Procesija Gulbenes Vissvētākā Sakramenta Romas katoļu draudzē 2019. g. 1. septembrī.

Kārlis un Juris veikuši krustaceļu Križevaca kalnā 2017. gada 5. jūlijā.

DALĪBNIKU PIEREDZE ALFA KURSĀ

3–4. oktobrī Madonas draudzes organizētajā Alfa kursā dalībniekus nedēļas nogales pasākumā ar lielu viesmīlību un sirds siltumu uzņēma Kalna skolas pārstāvji. Šis laiks bija veltīts, lai caur lekcijām un dalīšanos iepazītu Svēto Garu un Viņa darbību. Kā vieslektors mūs uzrunāja priesteris Mārtiņš Klušs no Balviem. Vēlāk sekoja slavēšana un aizlūgumu vakars, aicinot izlieties Svēto Garu. Svētdienā ar savas ticības un dzīves pieredzi dalījās draudzes pārstāve Sanita Solovjeva.

Lūk, dažas liecības no Alfas viesiem.

Irena: – Alfa kursā piedalos pirmo reizi. Sākumā, atnākot uz nodarbībām, nebija nekādas nojausmas, kas mani sagaida. Galvenais, ko gribēju, – uzzināt vairāk par Dievu, stiprināt ticību, lai mācītos paļauties, īpaši šaubu brīžos. Lekcijas bija ļoti saistošas un radīja vēl lielāku interesi iedziļināties. Visvairāk gaidīju nedēļas nogali. Tēma par Svēto Garu pati par sevi ir īpaša. Apbrīnoju priesteri Māra lekcijas, kas ir vienkāršas, saprotamas, patiesas un sirsnīgas, taču vienlaikus – nopietnas un pamācošas. Svētā Gara piedzīvojums – pirmais pieskāriens ir neaprunājams un neaizmirstams, emocionāls brīdis! Paldies visiem, kas organizēja, uzņēma un pūlējās, lai mēs varētu justies aprūpēti un lutināti kā kūrortā.

Kristīne: – Sākumā biju nedaudz skeptiska par sajūsmu, ar kādu cilvēki dalās par Alfas nedēļas nogalēs piedzīvoto. Nu

kas tad tur var būt tāds īpašs? Ja jābrauc, tad jābrauc, bet tāda neziņa... Pēc pirmajām divām lekcijām domāju – labi, kaut kas jauns, kas nav dzirdēts. Taču lekcijas „Kā es varu tapt piepildīts ar Svēto Garu?”

laikā sāku izjust bailes. Doma par gaidāmo slavēšanu, aizlūgumiem un to, ka Svētais Gars nāks un piepildīs mūs, lika apsvērt plānu – varbūt pazust, braukt prom? Stiprināju sevi ar domu, ka nekas traks jau nevar notikt.

Slavēšanas dziesmas laikā izjutu iekšēju nemieru, bet pie otrās dziesmas izplūdu asarās kā mazs bērns. Iespējams, tajā mirklī man tas bija vajadzīgs. Aizlūgumu laikā mani ienāca tāds Miers! Nevaru atrast istos vārdus, lai to aprakstītu – fantastiski! Ja sākumā šaubījos, ka Svētais Gars eksistē, tad šobrīd varu 100% droši teikt, ka Viņš IR. Esmu ļoti pagodināta par Viņa klātbūtni.

Svētdien lektore Sanita kā mazs eņģelis atlidoja, pačubināja aizklūdušās dvēseles un varējām sajusties kā septītajās debesīs. Viss sastājās pa plauktiņiem. Protamas, ir kur augt, pie kā strādāt, bet vismaz zinu, ka tas nav bezjēdzīgi. Šobrīd uz lietām skatos pavisam citādāk, gribas visus apskaut un samīļot. Dievs eksistē, un Viņš ir ar mani! Varu apgalvot, ka ir vērts atlikt visas pārējās lietas. Tā bija fantastiska nedēļas nogale!

**Materiālu sagatavoja
Mārite Kampāne**

ALFA KURSS JAUNIEŠIEM

3. oktobrī Madonas bērnu un jauniešu centrā “Kubs” notika jauniešu Alfa kursa pirmā tikšanās.

Šis nodarbības organizē Madonas iecirkņa draudžu jaunieši, taču vairāk organizatorisko pusi pārstāv Cesvaines luterāņu draudze. Arī es pati esmu kā viens no organizatoriem un pārstāvu Madonas Kristus Karaļa katoļu draudzi. Šis Alfa kurss tiek īstenots, pateicoties jauniešu degsmei un milestībai uz Dievu, jo, saņēmuši dažādas zēlastības no mūsu Kunga paši, vēlamies, lai arī citi ieraudzītu to burvību, kas atklājas, esot kopā ar Jēzu.

Nodarbības notiek sestdienās, sākot no pulksten 15, tās iesākam ar neformālām sarunām un cienāšanos ar sagatavotu mielastu. Pēc tam, lai sadraudzētos, rastu kopības izjūtu un dalītos smieklos, spēlējam kādu spēli. Taču vēlāk dalībniekus sagaida uzruna, uz katru nodarbību tiek pieaicināts cits lektors. Piemēram, pirmajā

reizē tas bija mācītājs Guntars Agate Paeģlis, kas stāstīja par to, „Vai dzīvē ir kas vairāk?”. Pēc tam dalāties savos iespaidos grupu diskusijās. Nodarbībām ejot, notiks arī kopīga slavēšana un lūgšanas. Tā mēs turpināsim tikties sestdienās līdz pat decembra vidum! Kā arī ir paredzēts izbrauciens, kas būs vēl viens brīnišķīgs piedzīvojums! Vēl aizvien mūsu pulkam var pievienoties ieinteresētie jaunieši! Piedalīties var ikviens, kas sasniedzis 12 gadu vecumu!

Jauniešu Alfa kursa organizatoru komanda tic, ka šis būs ļoti svētīgs laiks gan dalībniekiem, gan pašiem, jo kas gan var būt vēl labāks, kā nedēļas nogali pavadīt starp līdzīgi domājošiem draugiem, kuru dzīves centrā ir visa Radītājs! Es aicinu aizlūgt par mūsu nodarbībām un jauniešiem, kas iepazīs Jēzu, jo varbūt tieši Alfa kursā dzirdētais būs tā mazā sēkliņa, kas iesēties un vairo milestību!

Linda Kaščuka

DEJAS MEDITĀCIJA KALNA SKOLĀ

17. oktobrī Barkavas pagasta Kalna skolā notika dejas meditācijas nodarbības māsa Diānas OP vadībā.

Māsa Diāna ir dejas meditācijas docente, dejas un kustību terapijas vadītāja, pedagoģe, šobrīd vienīgā dejas meditācijas speciāliste Baltijas valstīs ar apmācības tiesībām. Viņa praktizē dejas meditāciju kā lūgšanas, klusuma, vērguma un kontemplācijas ceļu. Šo meditācijas formu savulaik ierosināja baletmeistars Bernards Vosjens. B. Vosjena skolniece Frīdela Eibla-Kloke izveidoja sakrālās dejas institūtu, īstenojot dejas meditācijas izglītību, kura tagad pieejama arī Latvijā.

Dejas meditācija pielietojama garīgajā dzīvē, pedagoģijā, psiholoģijā, sociālajā

darbā, kopienu un sabiedrības grupu darbā un kalpošanā.

Latvijā dejas meditācijas prakse tiek īstenota Betānijas dominikāņu māsu kongregācijas Svētā Jāzepa klosterī, dejas meditācijas nodarbības regulāri notiek Rīgā Svētās Ģimenes mājā un Luterā draudzē.

Dejas meditāciju iespējams praktizēt jebkurā vecumā, neatkarīgi no iemaņām dejā, kustībā un reliģiskajā dzīvē.

Pamatkursu dejas meditācijā jau beigusi madoniete Rudite Kumsāre, viņa arī organizēja nodarbības, kurās piedalījās Madonas katoļu draudzes pārstāves.

Inese Elsiņa

TICĪBAS TUKSNEŠA NOSLĒPUMS

Jau izsenis bijuši kristieši, kuri izvēlējušies dzīvot noslēgtībā un tuksnesī, lai tā tuvotos Dievam, taču šajā rakstā pieminētos pavisam citu tuksnesi. Tādu, kurš mēdz piemeklēt ticigos, viņiem to negribot. Runāsim par sausumu un dažreiz pilnīgu ticības tumsu, kurā cilvēks šķietami nejut Dieva klātesamību un jūtas gluži vai pamests. Šādi tuksneši jo spēcīgi piemeklē tos, kuri ar visu sirdi meklē Dievu. Kāpēc tā notiek un kāpēc cilvēki, kuri tuvojas Dievam, brīžiem saņem nevis ticības dāvanas un mieru, bet gluži pretēji – pilnīgu sausumu?

Atbilde – varbūt tieši tuksnešos slēpjas Dieva lielākās dāvanas un labākā dvēseļu šķīstīšana? Tā, piemēram, īstu tuksnesi izjuta Svētā Terēze no Kalkutas. Viņa milēja Dievu, tomēr ilgus gadus dzīvoja, nejudama Dieva tuvumu. Viņai šķita, viņa nav Dievam vajadzīga, Dievs viņu nemīl. Māte Terēze centās nepadoties sajūtām un turpināja lūgties, kā arī kalpot Dievam gluži kā iepriekš. Viņas ciešanas slēpās aiz smaida, un neviens gadu garumā pat nenojauta, ka Māte Terēze izjūt ticības sausumu. Viņa ir teikusi: „Ja es kādreiz kļūšu svētā, es noteikti būšu svētā no „tumsas”. Es pastāvīgi būšu prom no Debesīm, lai iedegtu gaismu tiem, kas uz šīs zemes atrodas tumsā.”

Savas kopienas priekšniecēm Māte Terēze rakstīja: „Bieži notiek tā, ka tie, kas velti savu laiku tam, lai iedegtu gaismu citos, paši paliek tumsā.” Taču no apkārtējiem Māte Terēze slēpa, ka piedzīvo tumsu. Daudzi slēpj savu ticības sausumu, iespējams, baidās no nosodījuma, bet varbūt apzinās, ka sausums ir izaugsmes priekšnoteikums.

Nereti šādu ticības tumsu var piedzīvot arī priesteri, un būtu jāapzinās, ka sausums sastopams ne tikai laju, bet arī ticības ganu vidū, lai mazinātu ticības sausuma stigmatu. Pat pāvests Francisks kādā intervijā uzsve-

ris, ka bez krīzēm nevar augt. „Tas attiecas uz visiem cilvēkiem. Bioloģiskā augšana pati ir krīze. Bērna krīze, kļūstot par pieaugušo. Ticībā nav citādi. Kad Jēzus dzird, cik drošs ir Pēteris, – tas man atgādina daudzos katoļu fundamentālistus – Viņš saka: „Trīsreiz tu Mani noliegsi. Bet Es par tevi lūgšos.” Pēteris Jēzu noliedza, viņš nokļuva smagā krīzē. Un tad viņi to iecēla par

pāvestu. Es nevēlos teikt, ka krīze ir ticības dienīškā maize, taču ticība, kas nenonāk krīzē, lai no tās izaugtu, paliek infantila,” pau-dis pāvests. „Ir pavisam tumši brīži, kuros es saku: „Kungs, es to nesaprotu!” Es pazīstu arī tukšuma brīžus,” apstiprina Francisks.

Divdesmit trīs gadu vecumā Svētā Terēze no Lizjē saslima ar plaušu tuberkulozi. Kad Lielās ceturtdienas naktī Terēze sāka klepot asinis, viņai bija skaidrs, ka tuvojas dzīves noslēgums. Taču viņa upurēja sevi Kristum, vēlēdamās būt līdzdalīga Viņa ciešanās. Terēzei likās, ka ir apsēdināta pie „grēcinieku galda”, ko viņa pati arī bija lūgusi: „Kungs, Tava meitiņa lūdz piedošanu par saviem brāļiem; viņa ir ar mieru, ja Tu tā vēlies, uz visiem laikiem ēst ciešanu maizi un patiešām nevēlas atstāt šo grēcinieku galdu pirms Tevis noteiktā laika... Tikai atlaid mūs, Kungs, attaisnotus...”

Tādā veidā lielo svēto ticības tumsa un viņu tuksneši nereti kļūst kā aizlūgums par visiem neticīgajiem. Varbūt ticības sausums ir pats istākais Ģetzemana dārz?

*„Ja es kādreiz kļūšu svētā,
es noteikti būšu svētā
no “tumsas”.
Es pastāvīgi būšu
prom no Debesīm,
lai iedegtu gaismu tiem,
kas uz šīs zemes
atrodas tumsā.”*

(Svētā Tēze no Kalkutas)

„Mans Tēvs, ja tas ir iespējams, lai šis kauss man iet garām! Tomēr lai notiek, nevis kā es gribu, bet kā Tu gribi.” (Mt 26,39)

Ticības tuksneša nepieciešamību nevarēsīm izprast līdz galam, tāpat nav atbildes uz jautājumu, kāpēc daži ticīgie piedzivo

šādu tuksnesi, bet citi ne. Ticības tuksnesis ir pilns ar noslēpumiem, un katram tā gājējam ir savas personīgās ciņas, kuras drosmīgi jāpieņem, ļaujoties uz Dievu.

Diāna Lozko

SVEICINĀTA, MARIJA! SVEICINĀTA, DIEVA KALPONE!

25. septembra pēcpusdienā vairāki Madonas draudzes ticīgie apmeklējām Aglonas Dievmātes svētvietu, lai piedalītos nakts adorācijā. Mūs jau gaidīja slavētāju grupa no Gulbenes priestera Pāvila vadībā un ticīgie no Pļaviņu draudzes. Priesteris Juris Skutels pieņēma grēksūdzes, šobrīd viņš jau ir kalpošanā Ludzas draudzē.

Ar savām skaidrajām balsīm iepriecinājām Jaunavu Mariju un Jēzu Kristu, kas vērs mūsu skatu uz patiesu vienotību ar Dievu Svētajā Garā. Aglona nemitīgi sludina Labo Vēsti un Kristus Mātes klātbūtni cilvēciskajās lietās un vajadzībās.

Nakts adorācijās esmu piedalījusies vismaz trīs reizes, iepriekš tās bazilikā vadījām līdz pulksten 6. Ikreiz Marijā redzu savu cerību. Zinu, ka pie Viņas varu rast palīdzību grūtībās. Tikai jāklausa un jāpieņem to, kas ir no mūsu Debesu Tēva. Aglonas Dievmāte ir mana nemitīgā palīdzība, ceļa rādītāja un skolotāja, kas māca ik dienas dalīties mīlestībā, uzveikt dzīves grūtības, kad vājinās ticība un cerība, kad piemeklē dažādi kārdinājumi.

Ak, Marija, kaut es bezbailīgi un spēcīgi liecinātu par Tavu Dēlu, mūsu Pestītāju! Kaut mana dzīve būtu virzīta uz pestīšanu

un mūžīgo dzīvi Debesu Tēva namā! Kaut mani ieklausītos cilvēki, kurus uzrunāju!

Lūgšanās Tev paļāvīgi raidu lūgumus. Māte, māci man sirds klusumā pieņemt ikdienas grūtības, dziedini mani! Cik labi būt

Tavā svētajā Aglonas baznīcā un visās katoļu baznīcās! Cik labi būt Jēzus Kristus Bezvainīgās Mātes bērnam savā dzimtajā zemē – Latvijā! Cik labi ir slavēt Dievu, pielūgt Svētā Gara klātbūtni, pateikties par skaisto, silto un bagāto rudeni, vasaru, pavasari – visiem

gadalaikiem un dāvanām, ko Tu, Dievs, dod bez maksas tagad un mūžīgi!

Dieva Māte! Kaut es būtu vienmēr tās mīlestības, kādu Tu tik dāsni gadu simtiem Aglonā dāvā, lieciniece! Izlūdz Svētā Gara gaismu visiem, kuri meklē patieso Dievu! Lai aug Dieva valstība un miers virs zemes! Māci mums ticēt un pilnībā uzticēties Tavam Dēlam! Būt pateicībā.

Biruta Lāce, Mareka Kušnera foto

Aivita Skalbe: – Šajā vakarā jutos kā svētkos. Kādā mirklī sajutos kā starp profesionāla kora dalībniekiem. Joprojām esmu pateicīga tiem, kuri sagatavoja un novadīja šo vakaru. Atceroties adorācijas nakti Aglonā, sirdī ielīst prieks, pateicība, laime.

DIEVA KALPONES ANNAS KOLESAROVAS DŽĪVESSTĀSTS

Anna Kolesarova dzimusi 1928. gada 14. jūlijā Slovākijā, *Visoka nad Uhom* ciematā. Kristīta Sv. Jāņa Kristītāja draudzes baznīcā *Pavlovce nad Uhom*. Desmit gadu vecumā nomira meitenes māte. Pēc mammas nāves Anna pārņēma viņas pienākumus un tos ģimenē citīgi pildīja. Viņa dzīvoja mājā kopā ar tēvu un vecāko brāli. 1938. gada 14. maijā saņēma iestiprināšanas sakramentu, īsi pirms tam pieņēma pirmo Svēto Komūniju. Anna regulāri apmeklēja baznīcu, piedalījās reliģiskos pasākumos, pieņēma sakramentus. Viņai patika lūgties rožukroni.

Otrais pasaules karš ļoti būtiski ietekmēja šīs meitenes dzīvi. 1944. gada 22. novembrī cauri dzimtajam ciematam gāja Sarkanās armijas karaspēks. Pārbaudot mājokļus, ģimenes mājā iegriezās piedzēries padomju karavīrs un ieskatījās arī pagrabā zem virtuves, kur bija paslēpusies 16 gadīgā Anna, pārējie ģimenes locekļi un citi cilvēki.

Tēvs palūdza meitu, lai karavīram sagatavo ko ēdamu, bet tas sāka meitenei uzmaukties un spiest, lai tā viņam atdo-

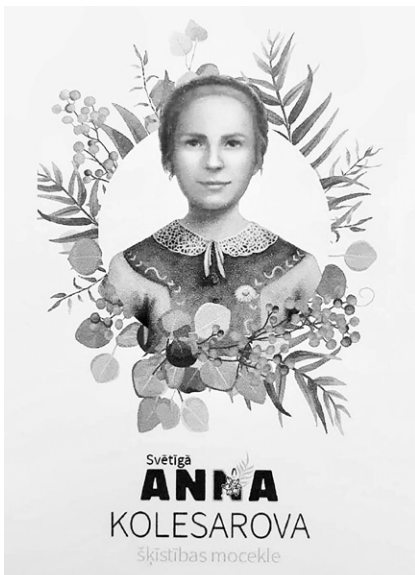
das. Anna par spīti draudiem, ka viņu nošaus, izvēlējās labāk mirt. Viņa izrāvās no karavīra rokām un skrēja atpakaļ uz pagrabu. Niknuma pārņemtais karavīrs steigās pakaļ, notēmēja ieroci un noblāva, lai atvadās no tēva. Tēva acu priekšā viņš savus draudus piepildīja, izšaujot divas reizes. Miršot Anna izteica Jēzus, Marijas un svētā Jāzepa vārdu.

Nerimstošās karadarbības dēļ Anna nākamajā dienā tika apglabāta paslepus un bez priestera klātbūtnes. Apbedīšanas dievkalpojums tika novadīts vēlāk, to 29. novembrī veica vietējais prāvests Antons Lukačs.

Pēc dievkalpojuma draudzes reģistros tika ierakstīts: „*Hostia sanctae castitatis*” (svētās šķīstības upuris). Draudzes hronikā minēts, ka brīdī, kad Anna drošsirdīgi un bez kavēšanās sargāja savu šķīstību, viņu stiprināja Kristus, jo neilgi

pirms nāves meitene bija pie grēksūdzes un saņēma Svēto Komūniju.

**Priesteris
Pēteris Alusiks**

2018. gada 1. septembrī Košicē, Slovākijā, Anna Kolesarova tika izsludināta par svētīgu.

2019. gada 13. martā Košices arhibīskaps Msjr. Bernards Bobers *Pļaviņu draudzei* veltīja svētīgās Annas 1. pakāpes relikvijas. Tās novietotas *Pļaviņu katoļu baznīcas labās puses altārī*.

CIEMOS PIE MĀMIŅAS MARIJAS

Rožukroņa mēneša otrajā sestdienā Gulbenes draudzes bērniem bija iespēja doties uz Aglonu ciemos pie Dievmātes. Ne mazāk iepriecināti par to bija vecāki, kuri izvēlējās doties kopā ar savām atvasēm. Arī es šo ziņu uzņēmu ar sajūsmu un pateicos savai meitai, kas vēlējās būt kopā ar mani.

Diena bija neparasti skaista! Dziesma “Marij, kad uz tevi raugos” sen nebija skanējusi tik brīnumu dāji, pat neatpazīnu savu balsi!

Aglonā Marija mūs silti uzņēma. Spīdēja saulīte, un gaiss bija patīkami rāms. Lielā kļava pie bazilikas bija sarūpējusi čaukstošu lapu paklāju. Apkārt miers un klusums.

Pirms Mises meitai ierunājās par Euharistijas noslēpumu, un pati ar pārsteigumu klausījās savos vārdos – no kurienes tie man: par upurjēru, grēku, nāvi un augšāmcelšanos! Stāstīju par Mises nodomiem un sargeņģeļiem, kuri tos aiznes un noliek uz altāra. Viņa klausījās un skatījās mani lielām acīm, un aizdomājās, kā tas ir, kad mēs kaut ko neredzamu paņemam un ieliekam rokās, kuras arī neredzam? Un es ļāvos kopā ar

meitu šim netveramajam notikumam!

Pēc Mises priesteris bērņus sapulcināja vienkopus un stāstīja par altāri. Norādīja uz Dieva Tēva attēlu zilajā fonā, uz Svēto Garu baloža veidā un Jēzu Marijai

rokās. Turpat arī stāsts par eņģeļiem un Dievmāti. Arī vecāki uzmanīgi klausījās un atklāja daudz jauna.

Kad laiks bija pusdienot, atrādām mājīgu vietu pie ezera. Klostermāsiņas bija sarūpējušas ne vien aukstās uzkodas un siltu tēju, bet arī kartupeļus folijā un desiņas cepšanai ugunskurā! Pēc pirmā izsalkuma remdēšanas devos meitai līdz pie ūdens, lai vērotu spēres. Visu šo laiku pāri koku galotnēm uz mums noraudzījās bazilikas torņi. Marija bija tik tuvu klāt!

Svētceļojums noslēdzās Višķu baznīcas dārzā, kur lūdzāties par

priesteri-mocekļa Vladislava Litaunieka beatifikācijas procesa uzsākšanu.

Pateicība priesterim Pāvilam, klostermāsām Edītei un Konsuelai, mūsu draudzes bērnu skolotājam Palmīrai!

**Agitas mamma
Ginta Ābeltiņa**

IEVĒRO!

PIESARDZĪBAS PASĀKUMI BAZNĪCĀS

Latvijas Bīskapu konference, sekojot Ministru kabineta pieņemtajiem ierobežojumiem saistībā ar vīrusa Covid-19 izplatību, aicina ievērot drošības pasākumus baznīcās un draudžu pasākumos.

Piedaloties dievkalpojumā, jāievēro divu metru distance, jādezinficē rokas un jālieto mutes un deguna aizsargs (to nelietot var bērni līdz 13 gadu vecumam). Svētās Mises laikā miera sveiciens jāsniedz, viegli paklanoties; ejot

pie Sv. Komūnijas, jāievēro 2 m distance, bet bērni, kristību, laulību pasākumā (iekšelpās) nedrīkst piedalīties vairāk par 30 cilvēkiem.

Svētdienas skolas nodarbībās jāievēro 2 m distance un jāveic roku dezinfekcija. Svētdienas skolas nodarbības jāorganizē individuāli.

Noteikumi ir spēkā no 17. oktobra līdz 6. novembrim.

Redakcija

IZDOTS PSALMU DZIEDĀJUMU KRĀJUMS

Klajā nācis tradicionālo psalmu un bērnu dziedājumu krājums un dubultdisks „Saļmes Stērnīnē”. Krājuma izdevējs ir Stirnienes draugu biedrība (redaktore Ieva Zepa), psalmu dziedājumu notis digitalizējusi Bernadeta Eversa, iedziedājuši Stirnienes apkaimes iedzīvotāji.

Psalmu dziedāšanas tradīcija (ko latgaliski dēvē par saļmem) Stirnienes pusē ir dzīva un tiek rūpīgi kopta. „Saļmes Stērnīnē” ir unikāls psalmu krājums, kas sevī ietver gan notis, reliģiskos tekstus un dziesmas, gan to ieskaņojamu divos audiodiskos, kā arī aprakstu par psalmu dziedāšanas tradīciju un to dziedātājiem Stirnienes apkaimē. Krājums noderēs ikvienam, kurš vēlas uzzināt par tradīciju,

kā arī pats izdziedāt mūsenās melodijas un lūgties par mirušajiem.

Izdevuma redaktore Ieva Zepa komentē, ka psalmu dziedāšana ir ģimeni, dzimtu, kopienu un apdzīvoto vietu vienojoša tradīcija. Tā ir sena latgaliešu ticīgās tautas ieraša, jo šajos dziedājumos var rast mierinājumu sāpēs un bēdās: – Psalmu dziedājumi ir viena no piederības un identitātes zīmēm, no paaudzes paaudzē pārmantojama vērtība, par kuru jāvēsta un jāizglīto, kura nedrīkst tapt pārtraukta, bet kura jāattīsta.

Grāmatu un CD var iegādāties Stirnienes baznīcā un Rīgas Svētās Marijas Magdalēnas baznīcas grāmatu galdā.

Sagatavoja Inese Elsiņa

ATRODI UN LIETO ŠO PESTĪŠANAS LĪDZEKLI!

Piedāvāju darboties ar desmit burtiem. Katrā burtu rindīnā atrodi to burtu, kas ir lietots tikai vienu reizi. No iegūtajiem burtiem izveido vārdu!

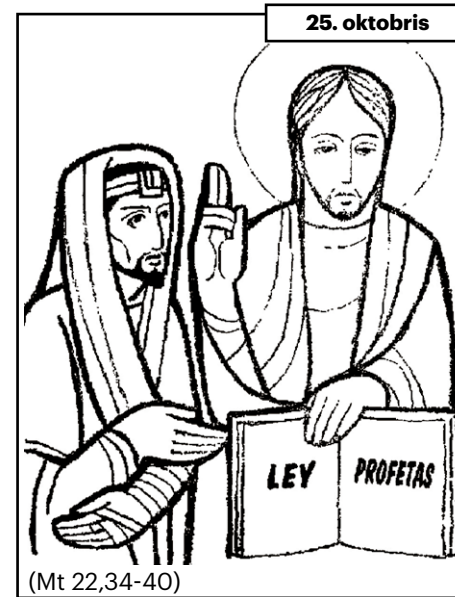
a,a,a,a,t,t,t,t,,h,h,h,r,c,c,m,m
s,s,s,s,š,v,v,v,v,r,r,t,t,u,ū,ū,
e,d,s,g,b,f,k,d,d,b,f,g,e,s,b,g
k,o,ā,a,d,t,z,v,ā,d,t,z,v,a,k,t
m,m,ķ,l,l,ū,i,s,z,ū,ķ,i,z,s,n,m

o,p,š,č,r,o,š,g,ž,č,r,g,p,g,o,a,a
u,ķ,h,j,e,ū,o,b,u,ķ,b,h,e,j,ū
v,a,ā,b,c,i,n,e,t,ē,ā,v,e,b,c,n,a,t,ē
o,p,l,r,s,c,o,z,o,l,d,l,p,l,s,c,z,o,d
s,ņ,ū,ģ,n,n.ģ,u,ņ,t,ū,t,g,n,p,g,u,p

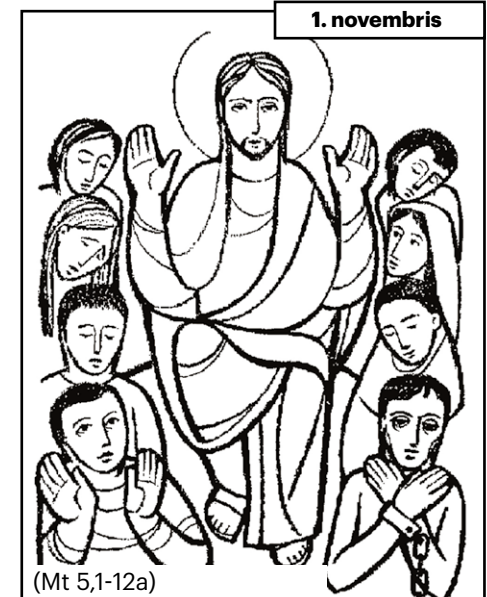
Atceries – lieto šo rīku bieži un ar mīlestību!

Palmira Gailite

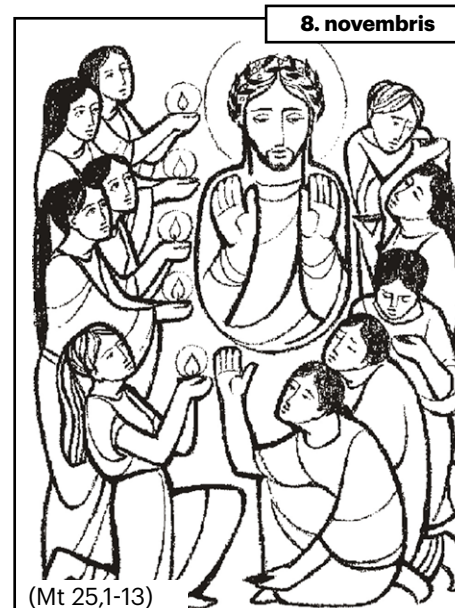
Svētdienas Evanģēlijs

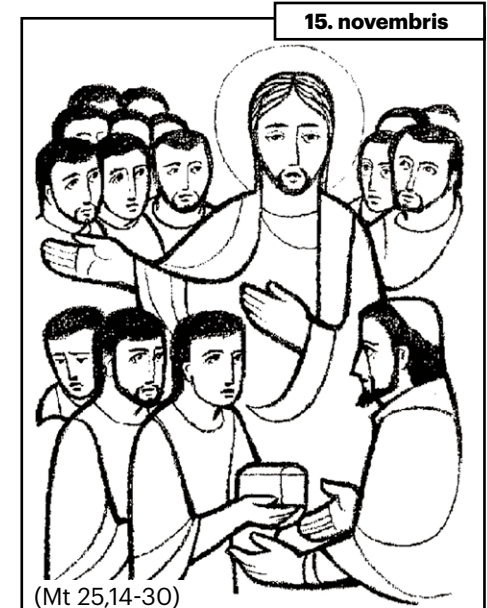
(Mt 22,34-40)

(Mt 5,1-12a)

(Mt 25,1-13)

(Mt 25,14-30)

Madonas Kristus Karaļa draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš (t. 29191335)

Konts: LV19UNLA0095132107450

Mājaslapa: www.madonasdraudze.lv

Alūksnes Svētā Bonifācija draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns
(t. 29479873)

Konts: LV51UNLA0050000523546

Gulbenes Vissvētākā Sakramenta draudze

Prāvests priesteris Pāvils Kamola (t. 27464820)

Konts: LV49PARX0012759900001

Mājaslapa: www.gulbenes.rkd.lv

Jaunkalsnavas draudze

Prāvests priesteris Pēteris Alusiks (t. 28470721)

Lubānas Svētās Ģimenes draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš
(t. 29191335)

Cesvaines Vissv. Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš (t. 29191335)

Konts: LV44HABA0551033034903

Mājaslapa: www.cesvainesbaznica.lv

Ērgļu Svētā Krusta draudze

Prāvests priesteris Arnis Mazīļevskis
(t. 29397048)

Pļaviņu Kunga Debeskāpšanas draudze

Prāvests priesteris Pēteris Alusiks (t. 28470721)

Konts: LV83HABA0551036163033

Mājaslapa: www.plavinudraudze.lv

Pateicība visiem, kas ziedojat! Izmantojiet arī turpmāk iespēju ziedot baznīcu uzturēšanai un komunālo rēķinu segšanai. Ziedojumus sūtīt uz dekanāta draudžu kontiem!

LŪGŠANA PAR MIŠIONĀRIEM

Kungs, mēs Tevi lūdzam,
lai svētīts top Tavs Vārds
un lai Tava valdīšana nāk pār visām
zemēm.

Ar Tavu svēto Vārdu uz visām pa-
saules malām
iet mūsu brāļi un māsas,
misionāri un misionāres;
tie dodas iedegt Evaņģēlija gais-
mu starp tautām,
kas Tevi vēl nepazīst.

Mēs karsti lūdzam par Tavu palīdzību
viņiem,
par nenodziestošu ticību
un nenogurstošu degsmi Tavās lietās.

Kungs, dod viņiem daudz prieka
pie uzpurēšanās un visām grūtībām.

Pateicoties tiem, kas par viņiem aiz-
lūdz un uzpurējas,
stiprini viņu nogurušās rokas.
Izpildi, Kungs, savu darbu tā,
lai cilvēki, kuri Tevi vēl nepazīst,
pievērstos Tavai gaismai
un pieņemtu Labo Vēsti.

Paātrinā, ak, Kungs, šo stundu,
kad no austrumiem līdz rietumiem
Tavs Vārds tiks daudzinašs starp tau-
tām, lai cilvēki, pazinuši Tevi un iemilējuši
Tavus Likumus, sasniegtu mūžīgo dzīvi.
Caur Jēzus Kristu, mūsu Kungu. Āmen.

„KĀPT KALNĀ”

Izdevuma redakcija: draudžu priesteri;
Inese Elsiņa, Mārite Kampāne, Dāvis Ozoliņš,
Diāna Lozko, Nora Kauliņa.

Uz vāka – pāvests Jānis Pāvils II.

Makets: Aina Pidika. Iespiests: SIA „Erante”.

Vēlamais ziedojums par izdevumu, sākot no 0,40 EUR.

Ikdienā noderīgas saites:

„Radio Marija”; katolis.lv; „Katoļu Baznīcas Vēstnesis”.